BEKLENMEDİK KARŞILAŞMALAR #2

ABBY JIMENEZ

Usa Today ve New York Times Çoksatan Yazarı

Dünyanın En Kötü EKÜRİSİ

***New York Times* çoksatan yazarı Abby Jimenez'den yeni başlangıçlar üzerine içinizi ısıtacak bir *ya olursa* öyküsü. *Beklenmedik Karşılaşmalar* serisinin bir parçası olan *Dünyanın En Kötü Ekürisi*'nde en karanlık anlarda karşınıza çıkabilecek umut ışıklarına tutunmanın önemine şahit olacaksınız.**

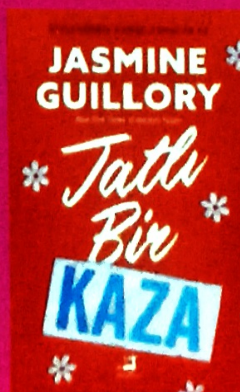
İki insan hiç yüz yüze görüşmeden birbirlerine âşık olabilir mi? Peki kader devreye girerse?

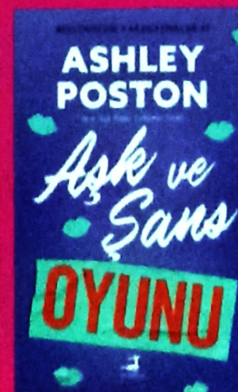
Holly, bir yandan büyükannesinin yaklaşan ölümüyle başa çıkmaya çalışırken, diğer yandan da hâlâ yaşadığı kötü ayrılığın acısını çekmektedir. Sonra beklenmedik bir sürpriz yaşanır ve arabasının ön camında bir Sevgililer Günü kartı bulur. Gerçi sonradan anlar ki bu kart ona yazılmamıştır. Yine de bu gülümseten hata, kısa süre sonra isimsiz notlara, küçük iyiliklere, iki yabancı arasında filizlenen bir sevgiye ve tatlı bir iletişime dönüşür.

Peki ya içlerinden biri diğerine veda etmek zorunda kaldığında ne olacaktır?

Ayışığı Kitaplığı

ABBY JIMENEZ

Dünyanın En Kötü EKÜRİSİ

OLİMPOS®

ABBY JIMENEZ

BEKLENMEDİK KARŞILAŞMALAR #2

Dünyanın En Kötü EKÜRİSİ

Çeviren: Meryem Bülbül

OLİMPOS®

BİRİNCİ BÖLÜM

Holly

Ön camıma bir zarf bırakılmıştı.

Hemen kapıların kilidini açtım.

Saat öğleden sonra üçtü ve vardiyamın tam ortasındaydım. Hızlıca bir eczaneye gidip gelmem gerekiyordu, bunun için en uygun zamanın da şu an olduğunu düşünmüştüm. Büyükannemin briç kulübünden arkadaşları ziyarete geldiği için ev tıklım tıklım doluydu. Hastamı uzun süre yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordum, misafirleri olsa bile. Bu yüzden arabaya aceleyle koştum ve ön koltuğa oturana kadar silecеklerin altındaki notu fark etmedim.

İnsanları tam da bu senaryoya karşı uyaran bir sürü video izlemiştim: Kötü niyetli biri arabanıza bir şey bırakır, siz bunun ne olduğuna bakmak için duraksadığınız andaysa dikkat dağınıklığınızdan faydalanıp sizi kaçırır, sonra da öldürür. Sevgililer Günü'nde öldürülmek pren-

siplerime tersti. Yoksa üç sene sonra kızın biri YouTube'da makyajını yaparken, Burbank'te yaşayan bekar bir hemşirenin, kendisini arabaya kadar geçirecek bir erkek arkadaşı olmadığı için Sevgililer Günü'nde nasıl tüyler ürpertici bir cinayete kurban gittiğini anlatırdı. Ben almayayım, teşekkürler. Mümkünse yarın öleyim.

Arabayı park ettiğim yerden çıkarken kız kardeşim Jillian'ı aradım. İlk çalışta açtı. "Alo, hayırdır?"

"Biraz benimle telefonda kalır mısın?" Zarfın arkasında kırmızı bir kalp vardı sanki. "Biri arabama ürkütücü bir şey bırakmış."

"Nasıl ürkütücü?"

"Kalpli bir zarf."

"Oooooo, ya gizli bir hayranındansa?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Değil. İnan bana."

"Hayır, ben ciddiyim. Ya..." Nefesi kesildi. "Ya Jeb'dense?"

"Katili tercih ederim."

Jeb eski erkek arkadaşımdı. İki yıllık ilişkimiz üç ay önce, yerel bir "Aynı Adamla mı Çıkıyoruz" Facebook grubunda fotoğrafını görüp de birlikte olduğumuz sürenin büyük bir kısmında beni aldattığını öğrendiğimde sona erdi. Ve evet, herrrr birimiz aynı adamla çıkıyorduk.

"Bıçağımı kapıp geleyim mi?" diye sordu.

"Yok. Eczaneye gidiyorum. Kalabalık bir yerde durup bakacağım ne olduğuna."

Bütün yol dikiz aynasına baka baka eczaneye kadar geldim. Eczaneye birkaç arabalık mesafede olan Kintsugi Day Spa'nın önüne park ettim. Takip edilmediğimden

emin sayılırdım ama yine de kartı alıp şimşek hızında yeniden arabaya döndüm.

Mühür yerine metalik kırmızı bir kalp çıkartması yapıştırılmış, beyaz bir zarftı. Açtım. Ön yüzünde "Seni Havlıyorum" yazan, Scooby-Doo'lu bir Sevgililer Günü kartı. İçindeki mesaj siyah mürekkeple, el yazısıyla yazılmıştı.

Andrea, sen benim başıma gelen en güzel şeysin. İşteki günün harika geçsin. Seni seviyorum, Sevgililer Günün kutlu olsun.

Ardından, seçtiğiniz tarih ve saatte "Bir Adet Aklını Başından Alma" değerinde kupon vardı. Son kullanma tarihi yoktu.

Gözlerimi devirdim ve kartı zarfa geri koydum.

"Eee?" diye sordu Jillian. "Neymiş?"

"Aşk mektubu. Ama bana değil. Her kimse zarfı yanlış arabaya koymuş."

"Aaaa. Ne kadar tatlı. Ama kız arkadaşının arabasını bilmemesi garipmiş."

Zarfı torpido gözüne tıktım. "Sen ne yaptın bugün?"

"Taliplerimden kaçacak delik aradım."

"Hah."

"Ciddiyim. Kendimi ninja gibi hissettim. Şu su kayağı dükkânının sahibi donut getirince tezgâhın arkasına dalıp yuvarlanmak zorunda kaldım. Omzumu incittim biraz. Bir bakar mısın?"

"Nerede olacağımı biliyorsun."

Benim sevimli kardeşim DEHB'li bir kaos yumağıydı. Narin bir güzelliği vardı, giydiği her şeyi başkasından

ödünç alırdı, saç rengi sürekli değişirdi ve asla kimseye bağlanmazdı. Bu durum normalde de ona deli olacak erkekleri iyice çıldırtıyordu.

"Büyükannem nasıl?" diye sordu.

"Aynı. Keyfi yerinde."

"Ya sen?"

Omuz silktim. "İyiyim."

Aslında değildim. Bir süredir iyi değildim.

Başımı ellerimin arasına alıp pencereye yaslandım.

Normalde mesleğimi özel hayatımdan ayırmakta çok iyiyimdir. Bu da yeteneğimin bir parçası sanırım. İşimin gerektirdiği kadar şefkatliyim ama aynı zamanda kapıdan dışarı adımımı attığım anda her şeyi arkamda bırakabiliyorum.

Şimdiyse işten çıktığımda arabama binip ağlıyordum. Çünkü işim, büyükannemin ölümünü izlemekti.

Bu işe hayır diyemezdim. Bakıcı hemşire olduğum için bu görevin bana verileceği belliydi. Ayrıca büyükannemin bakımını çoğunlukla üstelenen kişi olmak benim için bir onurdu. Ama çok yorucuydu. Beklenmedik bir anda gelen, travmatik bir ayrılıktan sonra yeni bir şehre, bana hâlâ otel gibi gelen yeni bir apartman dairesine gelmiş ve anında büyükannemin teşhisini duymuştum. Ailemden biri olmasının sorumluluğu işi daha da zorlaştırmıştı.

CaringBridge sayfasını güncelleyen bendim, böylece eyalet dışındaki kuzenler onun yaşamının bitiş yolculuğunu takip edebileceklerdi. Bir yandan da annemle cenaze törenini planlıyordum. İzin günüm yoktu ve hiç bitmeyen bakıcılık işi beni yıpratıyordu. Ama ben izin istemiyordum,

büyükannemle birlikte olmak istiyordum. İstediğim şey onunla daha fazla zamandı.

Zaman öyle kıymetli bir şeydi ki. Nasıl harcadığınız, nasıl israf ettiğiniz çok önemliydi. Saatteki kumlar azaldıkça daha da değerlenirdi. Çünkü kum taneleri asla çoğalmazdı. Her gün tanık olduğum bir şeydi bu. Son kum taneleri düşerken yaşanan o panik.

Galiba Jeb'e bu kadar içerlemiş olmamın sebebi de buydu. Zamanı boşa harcamış olmamdı.

Ayrıca burun yıkama kabımı da çaldı ki bu nedense beni aldatmasından daha çok sinirimi bozdu. Sinüslerinin açılmasını hak etmiyordu.

"Bugünkü planımızı söylüyorum," dedi Jillian. "Banyonda dördü bir arada şampuan bırakan, şakakları her geçen gün açılan, orta çirkinlikteki bir adam için ağlamamak. Sen güzeller güzeli bir ölüm tanrıçasısın, duyuyor musun beni?"

"Ölüm tanrıçası. Bunu bir tişörte yazdıracağım," diye mırıldandım.

"Ben geliyorum şimdi. Birlikte bayılana kadar çikolata yiyeceğiz. Sakın daha fazla kasvete gömüleyim deme. Arabadan in ve çimleri dokun biraz."

Beni görememesine rağmen başımı salladım.

Vedalaşıp telefonu kapattık.

Arabamın önündeki spa merkezine, çamur banyosu ve izolasyon tanklarının reklamını yapan büyük sarı tabelaya baktım.

Aslında bugün arabamın ön camında bana hitaben yazılmış bir kart görmek güzel olurdu. Ama istediğim hiçbir şeyin olmadığını ve çok uzun bir süre daha olmayacağını kabul etmek zorundaydım.

İKİNCİ BÖLÜM

John

"Kelimenin tam anlamıyla BİR iş yapacaktın."

Kardeşim Frank, merdivenin yanında duruyordu.

"Affedersin," dedim dalgınca, oturma odasının tavanındaki delikten sarkan kablolara bakarak. "Beyaz Honda'nın çok yaygın kullanılan bir araba olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Sayende ona hiçbir şey almadığımı sanıyor."

"Ona bunun benim hatam olduğunu söyleyeceğim. Ben berbat ettim, suç bende. Bunu sen mi yaptın? Bu elektriği gerçekten bir insan mı bağladı? Bir rakun ailesinin işi gibi görünüyor."

"Ben elektrikçi değilim, diş hekimiyim. Bu yüzden seni aradım ya. Ama sen bedava seks kuponumu tanımadığım birine verdin."

Ona bakmak için döndüm. "Bana teslim ettirdiğin şey o muydu? Sen ciddi misin?"

Omuz silkti.

Başımı iki yana salladım. "O zaman kartı kaybederek sana bir iyilik yapmışım bence. Ayrıca o arabayı bulup sahibinden özür dilemem gerektiğini de düşünüyorum."

Homurdandı. "Götlük yapma."

Merdivenden inip kol saatime baktım. "Home Depot'ya gidip tavan vantilatörü alacağım. Başka bir ihtiyacın var mı?"

Etrafına bakındı. "Mutfaktaki musluk akıtıyor, pencerelere yeni perde lazım. Ha, bir de bulaşık makinesi düzgün çalışmıyor."

Makineye şöyle bir baktım. "1974'te doğmuş da ondan. Yenisini alman lazım."

Yanaklarını şişirip ofladı. "Peki." Elini arka cebine daldırıp cüzdanını çıkardı. "Sana göre en iyisi hangisiyse onu al. İşçilik için ödeme istemediğine emin misin?"

"Bunu yeni eve taşınma hediyesi olarak düşün. İnsan her gün ilk dairesini satın almıyor," dedim.

Bana Amex'ini uzattı. "İnsanların yarışma programlarında ev eşyası kazanınca neden o kadar heyecanlandığını anlayacak yaşa geldim sanırım."

"Ev Sahipleri Derneği aidatlarını ödemeye başlayınca göreyim seni bir de."

Güldü. "Bu işler için vaktin olduğuna emin misin?"

Yoktu. Ama yine de yapacaktım.

Geçen yıl kız arkadaşımdan ayrıldığımda kardeşim hep yanımdaydı. Hayatımın insanlara en kötü davrandığım, açık ara en boktan dönemiydi. Çarpılarak ölmesini engellemek boynumun borcuydu.

Fazla oyalanmadan gidip geldim. Dönüşte durup sandviç almama rağmen bir saat sonra otoparka geri dönmüştüm. Beyaz Honda oradaydı. Arka sağ lastik biraz inik olduğundan aynı araba olduğunu anlamıştım.

Site çok büyüktü. Kimsenin kendine özel park yerinin olmadığı, kocaman, kapalı bir otoparkı olan bir apartman topluluğuydu. Bu arabayı yeniden görme ihtimalim çok düşüktü. Sanırım bu, evrenin bana gönderdiği, kardeşimin bedava seks kuponunun zavallı alıcısından sahiden de özür dilemem gerektiğine dair bir işaretti.

Elimi torpido gözüne atıp bir kalem buldum. Sonra Subway fişimin arkasına bir not karaladım ve ön cam sileceğinin altına sıkıştırdım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Holly

Arabama doğru yürürken ön camın yolcu tarafında esintide uçuşan kâğıdı gördüm. Çekip aldım ve sürücü koltuğuna oturdum. Bir fişti bu, arkasında bir not yazılıydı.

> *Merhaba. Dün kardeşimin kız arkadaşının arabasına Sevgililer Günü kartı koymakla görevlendirildim ama sanırım arabaları karıştırmışım. Özür dilerim. Anladığım kadarıyla içinde hiçbir gözün görmeyi hak etmediği bir kupon varmış. Umarım sevgilinizle/eşinizle problem yaşamamışsınızdır. –Dünyanın en kötü ekürisi (Yani ben, tabii ki)*

Acı acı güldükten sonra fişi ikiye katlayıp bardak tutucuya koydum.

Gizemli Sevgililer Günü kartını dün almıştım. Atsam mı atmasam mı bilemediğimden hâlâ torpido gözümde duruyordu. Binanın bir yerinde bir mantar pano varsa oraya asabilirdim belki? Atmaya elim gitmiyordu.

Arabayı eve sürdüm. Kapıdan girer girmez kazağımı çıkarıp kanepenin koluna attım ve yorgun argın şöyle bir daireme baktım.

Buraya henüz aşina değildim. İçinde benim eşyalarım vardı ama buraya taşındığım sekiz hafta boyunca bir gün bile bütün günü evde geçirmemiştim. Büyükannemi bakımevine gönderdiklerinden beri yani. Eşyalarımı yerleştirmemiş, burayı kendi evim yapmamıştım. Dolayısıyla burası da bana şu anda hayatımın geri kalanı gibiydi; hafif tanıdık ama aynı zamanda yabancı.

Etrafta dolaştım, bakımsız bitkileri suladım. Gelen postalara baktım, birkaç fatura ödedim. Bir yığın çamaşır katladım. Sonra yatağa uzandım ve sızdım.

Ertesi sabah büyükannemin kaldığı sitenin otoparkına geldiğimde, Sevgililer Günü kartını, kısa bir notla beraber kilitli poşete koyup sileceğimin altına bıraktım.

ABD'deki en yaygın arabayı alırsam olacağı bu. Ben bile bazen hangisinin benim olduğunu anlayamıyorum. Erkek arkadaşım yok, o yüzden şanslısınız. Yani kimsenin umurunda olmadı haha. Mektubu geri istersiniz diye düşündüm.

Döndüğümde poşeti kimse almamış olursa artık onu asacak bir mantar pano bulacaktım ama önce bunu denemeye değerdi. İşe yararsa siteyi dolaşmaktan kurtulurdum.

Üç saat sonra büyükannemin yürütecini arka koltuğa koymak üzere dışarı çıktığımda poşet gitmiş, yerine tavan fanı montajı kılavuzundan koparılmış bir sayfa gelmişti.

Teşekkürler. Gösterge panelinin üzerine kafa sallayan köpek falan koysanız belki faydası dokunur ha? Haha.

Gülümsedim. Birazcık.

Yukarı çıktığımda, büyükannem her zamanki yerindeydi. Oturma odasının ortasında, etrafı çiçeklerle çevrili hastane yatağında rengarenk battaniyesine sarılmış, abartılı bir hikâye anlatan Jillian'la kahkahalar atıyordu. Annem küçük mutfakta tıngır mıngır bulaşıklarla uğraşıyordu. Büyükannemin kız kardeşi, büyük teyzem Lucy, pencerenin yanındaki tabureye çıkmış cama kristal asıyordu.

Burası ölmek için iyi bir yerdi. İyi bir enerjisi vardı.

Büyükannemin etrafındaki enerji hep buydu.

Sterilize bir hastanede olmayı ya da gerçekte olanı hatırlatan herhangi bir şeyi istemiyordu. Serum askısının üzerine çiçekli bir eşarp örtmemi istemişti ve önlük giymeme izin yoktu. Bu seferliğine giymeyecektim. Güzel, yumuşak ve rahat şeyleri severdi. Ocakta yemek pişmesini, etrafında insanlar olmasını da. Biz de ona bunu sağlıyorduk. Üstümde normal kıyafetlerim oluyordu. Bol bluzlerim ve dökümlü eteklerim. Jillian kendi yaptığı mumlardan ve Nadia Cakes'ten aldığı kapkeklerden getiriyor, annem makarna sosu kaynatıyor ve hep birlikte büyükannemin yavaş yavaş çöküşünü izliyorduk.

"Ben geldim," dedim kapıyı arkamdan kapatırken.

Lucy kristalleri gösterdi. "Buna ne dersin?" dedi, gereğinden yüksek sesle. İşitme cihazları yine kapalı olmalıydı. "Bunun yeri iyi mi?"

Büyükannem dönüp baktı. "Güneş o tarafa gelene kadar bilemeyiz."

"NE?"

"Güneş o tarafa gelene kadar bilemeyiz dedim," dedi büyükannem daha yüksek sesle. "Tanrı aşkına, şu işitme cihazlarını aç."

Lucy tabureden indi. "Söylediğiniz hiçbir şeyi duyamıyorum. Güneş o tarafa gelene kadar bilemeyeceğiz galiba."

Yatağın yanına gelip korkuluğu indirirken kendi kendime güldüm.

"Ağrıların nasıl?"

"Dindi," dedi büyükannem.

Bir kaşımı kaldırdım. "Beni geçiştirmiyorsun değil mi?" dedim nabzını ölçerken. "Morfinden hazzetmediğini biliyorum. Başka bir şey kullanabiliriz."

Boştaki elini salladı. "İyiyim ben."

Komşu dairenin duvarına güm diye bir şey çarptı ve ardından elektrikli bir aletin sesi duyuldu.

"Ne yapıyorlar orada?" diye sordu annem.

"Yeni kiracılar," dedi büyükannem. "Muhtemelen bir şeyleri tamir ediyorlardır."

"Keşke biraz daha sessiz olsalar," dedi annem tezgâhı silerken.

Büyükannemin idrar torbasını kontrol ettim. Sonra stetoskopumu çıkarıp göğsünü dinledim. Duyduklarım hoşuma gitmedi. Genelde gitmezdi.

Stetoskopumu boynuma dolarken duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalıştım. "Geçen gün başıma komik bir şey geldi," dedim.

Büyükannem neşelendi. "Ya?"

"Biri arabama aşk mektubu bırakmış."

"Jeb'den gelmemiş, değil mi?" dedi annem.

"Hayır, başka birine yazılmış zaten. Hikâyenin sonu heyecanlı bitmiyor ama kartın içinde bir seks kuponu vardı," dedim eğlenerek.

"Umarım atmamışsındır," dedi Jillian. "İhtiyacın var çünkü."

Burnumdan güldüm. "Sağ ol be."

"Sen asıl nereye gideceksin, biliyor musun?" dedi Jillian.

"Nereye?" dedim büyükannemin ayak bileklerini kontrol ederken. Biraz ödemi vardı. Bu yeniydi.

"Home Depot," dedi Jillian.

"Nedenmiş?"

"Koridorlarda şaşkın şaşkın dolaşacaksın."

"Neden öyle bir şey–" Ona ters ters baktım. "Home Depot'ya erkek alışverişine gitmeyeceğim."

"Kız haklı, Holly. Hırdavat dükkanlarına bir sürü iyi adam gelir," dedi büyükannem.

"Bahçe ve boya reyonlarından uzak dur ama," dedi Jillian. "Oradaki erkekler ya eşcinseldir ya evli. Kereste bölümünden de uzak dur. Gerçek marangozlar keresteyi yerinde teslim alır; kereste bölümünde marangozluktan anlayan kimseyi bulamazsın."

"İnanılmazsın," dedim büyükannemin ayaklarına temiz çorap geçirirken. Başımı kaldırıp kız kardeşime baktım. "Ee, sonra?"

Gözleri parladı. "En ideal yer fayans reyonu. Orada takılan adamlar kaslı olur, iyi de para kazınırlar. Ayrıca elleri ve dizleri üstünde durmakta iyidirler."

Büyükannem kıs kıs güldü.

"Tesisat ve elektrik reyonları da iyidir. Oradaki adamlar ticaretle uğraşır. Profesyoneldir. Ama asıl gidilecek yer, altın küpü, hırdavat dünyasının en bereketli yeri" –dramatik bir es verdi– "alet edevat reyonudur."

Artık hepimiz büyülenmiş, onu izliyorduk.

Her birimizle göz teması kurarak, "Kırmızı aletleri satın alan adamlara yanaşmalısın," dedi. "Kırmızı alet almak yeşil bayraktır."

"Neden kırmızı?" diye sordu annem bezle bir kâseyi kurularken.

"Çünkü kırmızı olanlar daha pahalı, daha profesyonel aletlerdir." Ayağını büyükannemin yatağının kenarına dayayıp bacağını esnetti. "Tipini beğenirsen sarı alet alanlara bir istisna yapabilirsin. Ama yeşillere asla. Asla."

"Yeşil yok," dedim indirmesi için ayağına vurarak. "Anlaşıldı."

Annem başını iki yana salladı. "Nereden öğreniyorsun böyle şeyleri?"

"Buzlu kahve severim, böyle şeyleri bilirim."

Büyükannem kıkırdadı.

"Faydalı bilgiler," dedim büyükannemin çorap giydirdiğim ayaklarına battaniye örterken. "Ama yakın gelecekte biriyle çıkmaya niyetim yok."

"Neden?" diye sordu Jillian.

Çünkü özgüvenim paramparça oldu? Henüz birine güvenmeye hazır değilim? Kalbim hiç kırılmadığı kadar kırılmak üzere ve daha fazlasını kaldıramaz?

"Sonuncusu beni fazla sarstı da ondan."

Kahvemi alıp otururken büyükannemin gözleri üzerimdeydi.

"Holly, sana hiç ilk kocamdan bahsetmiş miydim?" diye sordu.

Kupayı ağzıma götürürken duraksadım. "Senin ilk kocan mı vardı?"

"Büyükbabandan önce. Ondan hiç çocuğum olmadı. Evlendikten sekiz ay sonra öldü. Lucy, Chip'i hatırlıyor musun?"

"Ne?" diye bağırdı Lucy.

"Chip! Chip'i hatırlıyor musun?"

Lucy yüzünü buruşturdu. "Piçin tekiydi."

"Tilki gibi yakışıklı ama yılan gibi acımasızdı," dedi büyükannem. "Sana ondan bahsedecektim ama hep unutuyorum."

"Ben bunu neden ilk defa duyuyorum?" diye sordum.

"Onun hakkında konuşmayı sevmiyorum," dedi büyükannem. "Büyükbabanla evli kaldığım elli sene boyunca adını bir kez bile ağzıma almamışımdır. Ancak son zamanlarda aklıma gelir oldu. Sonra konuşuruz."

Annem kapı aralığında durdu. "Holly, Jeb'in seni bu kadar etkilemesine izin veremezsin. Aldatmak onun ayıbı, senin değil. Hem ne tür bir adam sevgilisinin burun yıkama kabını çalar ki?"

"Öylelerini çük giyotinine göndermeli," dedi Jillian.

"Neye?" dedi Lucy.

"ÇÜK GİYOTİNİNE göndermeli," diye tekrarladı kız kardeşim. "Mini bir giyotine."

Annem güldü ve mutfağa döndü. "Lucy, yarım saate çıkıyoruz."

Jillian dirseğiyle büyük teyzemizi dürttü. "Yarım saate çıkıyoruz," diye bağırdı. Yana doğru eğildi. "Ben de birazdan çıkıyorum. Çocukları plaja götüreceğim."

Çocuklar dediği ginepigleriydi.

Onları delikli bir çantaya koyup gezintiye çıkarıyordu.

Kız kardeşim üç farklı hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyordu ve onlara bakmayı çok sevdiği için "ginepigci kız" olarak biliniyordu. Meslek olarak da kendi yaptığı cilt bakım ürünlerini çiftçi pazarlarında satıyordu. Ürünleri gerçekten güzeldi, lavantalı dudak *peeling*ine bayılıyordum.

Jillian, annem ve Lucy gittiler. Bir süre yanımızda ziyaretçi olmayacağına sevinmiştim.

Büyükannem yalan söylüyordu.

Acı çekiyordu. Sadece insanlar varken uykusunu getirecek ya da hafızasını bulandıracak herhangi bir şey almak istemiyordu. Var olmak istiyordu, bu yüzden ağrılarını büyük ölçüde dindirecek hiçbir şeyi kabul etmiyordu.

Eve gidip uyuyabilmem için her akşam saat sekizde gece hemşiresi geliyordu. Gece hemşirelerinden duyduğuma göre ben gider gitmez morfin istiyordu.

Kum saatindeki kumlar azalıyordu. Ve büyükannem, tek bir tanesini bile ziyan etmek istemiyordu.

Büyükannem sadece birkaç kum tanesi kalmış birine benzemiyordu. Bu kadar zorlanmamın sebebi de buydu muhtemelen.

Büyükbabam ölmeden önce çok yorulmuştu. Demans hastalığı onu bitirmişti. Bedenini kaybetmeden aylar önce kaybetmiştik onu. Ama büyükannem hâlâ çok canlıydı. Henüz gitmeye hazır değildi.

Ben de onun gitmesine hazır değildim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

John

Dairenin kapısını açar açmaz koku yüzüme çarptı. "Kimse var mı? Bakım hizmeti."

Cevap yoktu.

İçimden homurdandım.

İki aydır burada kalıyor, bu binanın bakımını yapıyordum. İşi aldığımda mutlu olmuştum. Hatta mest olmuştum. Brenda'yla dört ay önce ayrılmıştık ve kalacak yere ihtiyacım vardı. Bana tamamen tadilattan geçmiş bir birim vereceklerdi. Hem bedava kalacaktım hem de harika bir ücret alacaktım. Los Angeles'ta araba kullanmak kâbus gibidir, ondan da kurtulmuş olacaktım. Kaldığım yerde çalışacaktım, şansım dönmeye başlamıştı. Taşındım.

O zamandan beri her günüm korku filmi gibi geçiyordu.

İkinci günümde ceset buldum.

Yaşlı bir adam küvetinde ölmüştü ve alt kattaki kiracılar tavandan kahverengi su sızdığı için beni aramıştı. Patlak bir boruyu tamir edeceğim diye gittiğim yerde kendimi adli tabibi ararken buldum.

Yüz daireden oluşan bina tamamen doluydu. Yapı elli yaşındaydı ve yaşını gösteriyordu. Neden yatılı çalışan istediklerini anlayabiliyordum, çünkü onarımların çoğu gecikmişti. Aylardır bekleyenler vardı, bu yüzden oraya gittiğimde insanlar epey öfkeliydiler.

Birkaç günde bir Frank'in yeni dairesine yardım etmek üzere şehrin öbür ucuna gitmek bana tatil gibi gelmeye başlamıştı. En azından onlar beni gördüklerinde mutlu oluyordu.

Bugün işten sonra ikinci banyoya yeni bir lavabo takmasına yardım etmeye gidecektim. Yardım etmek derken, ben takacaktım ve iş bittiğinde kardeşim beni Meksika restoranına götürecekti. Bulaşık makinesi gelmiş, dün onu kurmaya gitmiştim. Oraya vardığımda beyaz Honda'yı gördüm.

Lastiği hâlâ inikti. Bir gün öncesine göre daha kötü durumdaydı.

Bıraktığı notta sevgilisi olmadığını söylemişti. Belki de yaşlı bir kadındı? Dün arka koltukta katlanmış bir yürüteç görmüştüm. Belki de hiç yardım edeni yoktu, lastiğe hava basmayı bilmiyordu. Arabada mutlaka sensör olmalıydı. Yeni bir modeldi, lastiğin hava kaçırdığını biliyor olmalıydı.

Keşke not bıraksaydım.

Kendime bir dahaki gelişimde arabayı bulup lastiğini kontrol etme sözü verdim. Yoksa içim rahat etmeyecekti. Ama o an asıl işime odaklanmam gerekiyordu.

Bu sabah biri arayıp karşı daireden kötü bir koku geldiğini söyledi. Kiracı telefonlara çıkmıyormuş, kirasını da geciktirmiş.

Yine bir cesetle karşılaşacağımı tahmin ediyordum. Kapıyı açar açmaz dışarı yayılan pis koku da düşüncemi doğrular gibiydi.

"Kimse yok mu?" diye seslendim tekrar, ağzımı kolumla kapatarak. Sesim duvarlarda yankılandı.

Işığı yaktım. Daire boştu, en azından kapıdan görebildiğim kadarıyla. Biraz çöp vardı ama eşya yoktu.

İçeri girip etrafı incelemeye başladım. Sorunun ne olduğunu anlamam beş saniyemi almadı. Koku buzdolabından geliyordu. Fişi çekilmişti ve içindeki her şey çürümüştü. Kapağı açınca dışarıya öyle bir koku salındı ki öğürdüm. Dolabı tamamen bantlayıp çöpe taşımam gerekecekti. İçeriyi havalandırmak için balkonun sürgü kapısını açtığım sırada yatak odasından bir ses duydum. Hafif bir inilti.

Başımı kapıdan içeri soktum.

Yerde, tel bir kafesin içinde bir köpek vardı.

Dört saat sonra kanepemde oturmuş, dirseklerimi dizlerime dayamış, içine kurutulmuş et koyup sardığım dondurulmuş bezi kemiren yavru köpeğe bakıyordum.

Labrador meleziydi. Siyah tüylü, sarkık kulaklı, göğsünde beyaz leke olan en fazla altı aylık bir yavruydu. Kaka içinde kalmıştı ve patilerinde idrar yanıkları vardı. Temizlemem bir saatimi aldı ama aç ve susuz olması dışında iyi durumdaydı.

Bunlar ne biçim insanlardı? Nasıl böyle bir canlıyı ölüme terk edebiliyorlardı? Durumu polise ihbar etsem de bir şey çıkacağından şüpheliydim.

Ve artık bir köpeğim vardı.

Aslında hep bir köpeğim olsun isterdim ama Brenda hayvanlardan nefret ederdi.

İçten içe dudak büktüm.

İlişkimiz üç sene sürmüştü. Ev arıyor, evlilikten bahsediyor, yüzük bakıyorduk. Sonra bir anda Japonya'ya taşınacağını söyledi.

O kadar da beklenmedik sayılmazdı. Japonca biliyordu, ailesi oradaydı. Oradan öğretmenlik teklifi almıştı. Gitmek istiyordu, bunun hayatta bir kere yaşanacak bir deneyim olduğunu, kaçırmak istemediğini söylüyordu. Ben de onunla gitmeye hazırdım. Yapılacak şey budur, değil mi? Gerçek aşkı bulduğunuzda peşinden gidersiniz.

Ama o yalnız gitmek istiyordu.

Sonradan öğrendim ki internetten biriyle tanışmış ve oraya gitmek istemesinin asıl sebebi o kişiyle birlikte olmakmış.

O zamanlar yıkılmıştım. Yataktan çıkamaz olmuştum. Frank taşınmama yardım etti. Şu anki evimi ve işimi bulana kadar evinde ağırladı.

Bunu asla atlatamayacağımı düşündüğüm zamanlar oldu. Ama birkaç ay düşündükten sonra dönüp dolaşıp aynı soruyu sorduğumu fark ettim.

Köpekleri kim sevmez ki?

Sahiden. Yani tamam, kötü bir deneyim yaşamışsınızdır, alerjiniz vardır, yaşam tarzınıza uymuyordur falan,

bunları anlarım. Ama kim bir köpek yavrusunu görüp de onunla oynamak istemez ki? O Brenda'ydı işte.

Bunun temelinde yanlış bir şeyler vardı. Aşktan gözümü kör ettiği için göremediğim ama sallanıp duran kırmızı bir bayrak. Şimdi anlıyorum ki ucuz atlatmışım. Ama ayrılığımızla ilgili yeni ve daha sağlıklı bu bakış açısına kavuşmuş olmama rağmen hayatım hâlâ nedense bir... tuhaftı.

Dairem kasvetliydi. İçini döşemeye veya dekore etmeye ne zamanım ne de isteğim vardı. Kendi eşyalarını yapmayı ya da bir şeyleri yenilemeyi seven biriyimdir ama bunu yapacak motivasyonum yoktu. Kimseyle çıkmıyordum. Ona da motivasyonum yoktu.

Belki de önce bir düzenimi kurmam gerekiyordu. İşe alışmaya, Frank'in yapılacaklar listesini bitirmeye odaklanmalıydım. Bunlar hallolunca diğer şeylere daha çok zamanım olacaktı.

Frank demişken... Saatime baktım. Artık çıkmam gerekiyordu.

Otoparka vardığımda beyaz Honda'yı aradım. Buldum.

Arka lastiği dümdüz olmuştu.

Derin bir nefes verdim.

Kamyonetin vitesini parka alıp yolcu koltuğundaki köpeğe baktım. "Görünen o ki bugün sana kompresör kullanmayı göstereceğim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Holly

Akşam sekizi çeyrek geçe dışarı çıktığımda ön camımda yine bir notla karşılaştım. Evcil hayvan malzemeleri satan bir dükkândan alınmış, kahverengi bir kâğıt torbanın arkasına yazılmıştı. Notu aldım ve arabaya binip okudum.

Selam, yine ben, dünyanın en kötü ekürisi.

Geçen gün sağ arka lastiğinizin biraz inik olduğunu fark ettim. Sensör uyarınca hava basarsınız diye düşündüm ama dün daha da inmiş görünüyordu. Kendi kendime bugün de inik görürsem not bırakırım dedim ama otoparka geldiğimde lastik tamamen patlamıştı. Daha önce haber vermediğim için kendimi kötü hissettim, gidip kompresörümü getirdim ve lastiğinize biraz hava bastım. Çivi batmış olabilir. Bu şekilde tamirciye kadar gidebilirsiniz, tamir

ettirmezseniz yine inecektir. Şu an bu notu kocaman bir torbaya yazmanın saçmalığının fark ettim ama kamyonette başka kâğıt yoktu. Bu arabanıza son izinsiz dokunuşum, haha. İyi günler. Not: Cidden, lütfen tamir ettirin, bende anksiyete yapıyor.

Güldüm. Sonra başımı koltuğa yasladım.

Lastiğin inik olduğunu biliyordum. Eve döndüğüm saatte tamirciler kapalı oluyordu ve böyle işleri halletmek için izin alacak hâlim yoktu.

Bugün yaşadıklarımdan sonra gelip de lastiğimi patlak bulsam yaşayacağım çöküntüyü düşünerek ürperdim.

Büyükannem her geçen gün zayıflıyordu.

Yemeden içmeden kesilmişti. Günbegün eriyordu. Ayak bileklerindeki şişlik böbreklerinin ve kalbinin iflasa doğru gittiğinin işaretiydi. Başka kimse bu küçük değişimleri fark etmese de ben bunların ne anlama geldiğini biliyordum. Fazla zamanı kalmamıştı.

Kucağımdaki kâğıt torbaya baktım.

Bu kişinin yaptığı şey gerçekten çok düşünceli bir davranıştı.

Gözyaşlarımı silip Google'dan lastikçilerin çalışma saatlerine baktım. Sonra ajansı arayıp lastiği yaptırırken sabah ona kadar beni idare edebilecek biri var mı diye sordum. Anneme yarın geç kalacağımı ve sabah gittiğinde büyükanneme haber vermesini söyledim.

Torbayı elime alıp tekrar baktım. Sonra alındığı mağazaya yol tarifi aldım. Kapanmadan hemen önce varabilirdim.

6. BÖLÜM

John

Sağ arka tekerleğin üzerinde bir zarf duruyordu.

Saat ikiydi, lastiği şişirmemin ertesi günüydü. İyi görünüyordu. Tamir ettirmişti herhâlde.

Zarfı aldım. Bana hitaben yazılmıştı.

Dünyanın en kötü ekürisine,

Siz, nazik beyefendi, insanlığa olan inancımı tazelediniz.

Sensör uyarısını gördüm. İlk gördüğünüz gün arabayı park etmeden önce durup hava basmıştım. Küçük bir sızıntı olduğunu ve programım hafifleyene kadar tamirciye gitmeyi erteleyebileceğimi umuyordum ama görünüşe bakılırsa yanılmışım.

Ben bakıcı hemşireyim. Binadaki bir hastaya bakıyorum. İşim epey zamanımı yediği gibi, zihinsel

ve duygusal olarak da yorucu. Çıktığımda patlak bir lastikle karşılaşmak beni mahvederdi. Yardımınız için size ne kadar teşekkür etsem az.

İşte minnettarlığımın küçük bir göstergesi. Lastiğimin içindeki hava miktarının sizde yarattığı anksiyetenin bunu bir hırsızdan önce bulmanızı sağlayacağına inanıyorum. Eğer bulamazsanız ve bunu sizin yerine bir hırsız okuyorsa, umarım günün bok gibi geçer, seni pislik.
-H.

Torbayı aldığım evcil hayvan dükkânında kullanabileceğim yirmi beş dolarlık bir hediye kartı bırakmıştı.

Hediye kartını gülümseyerek cebime koydum ve köpeğime baktım. "Hediye sanaymış."

Kuyruğunu salladı.

Asansörle Frank'in dairesine çıktık. Dördüncü kata geldiğimizde kapılar açıldı ve asansöre binmek için bekleyen bir kadınla karşılaştım.

Çok güzel bir kadındı.

Bir an için bu H olabilir mi diye düşündüm. Son birkaç gündür ne zaman sitede dolaşan bir kadın görsem bunu düşünüyordum. Ama sonra H'nin hemşire olduğunu hatırladım. Bu kadının üstünde önlük yoktu.

Benim yaşlarımdaydı, yirmi sekiz belki, ya da yirmi dokuz. Kahverengi saçlarını gevşekçe örmüştü. Uzun, dökümlü bir etek ve altın rengi sandaletler giymişti. Onu daha önce hiç görmemiştim. Tanrı biliyor ya, görsem kesinlikle hatırlardım.

Köpek tasmasını çekiştiriyor, onunla tanışmak istiyordu. Giysileri beyaz olduğundan üzerine atlamasını istemedim ve tasmasını geri çektim. Yanından geçip çıkarken başımla selam verdim. O da köpeğe gülümsedi.

Asansörde az önce durduğum yere geçti. Ben yavru köpeğimi gitmemiz gereken yöne döndürmeye çalıştığım için hâlâ kadına dönüktüm, o sırada gözleri alet kemerime takıldı.

"Kırmızı," dedi kendi kendine konuşur gibi.

Sonra kapılar kapandı ve gitmişti.

Kendime baktım. Kırmızı olan neydi? Aletlerim mi?

Bunu anlamaya fırsat bulamadım çünkü köpek yine tasmasını çekiştiriyordu. Buraya daha önce bir kere geldiğinden nereye gideceğini biliyordu. Beni koridorda peşinden sürükledi. Frank'in dairesine kadar sürüklendikten sonra tasmasını bıraktım.

Andrea mutfak tezgâhında oturuyordu. Çığlık attı. "Köpek mi bu? Nereden buldun bunu?"

Dün geldiğimde evde değildi.

"Bir dairede terk edilmişti," dedim ve tasmayı tezgâhın üzerine bıraktım.

"Ciddi misin? Ah canım benim!"

Taburesinden inip eğilince köpek çenesini yalamaya başladı.

Frank elinde elektrikli tornavidayla köşeyi döndü. "Selam."

Başımla elini gösterdim. "Sen ne yapıyorsun onunla?"

"Raf asıyorum."

"Sağlam tutturdun mu?"

Duraksadı. Sonra aceleyle gerisin geri döndü.

"Adı ne?" diye sordu Andrea.

"Daha isim koymadım," dedim.

Bir yerlerde The Doobie Brothers çalıyordu. "Listen to the Music."

Komşular biraz gürültücüydü. Geçenlerde biri avazı çıktığı kadar "ÇÜK GİYOTİNİ!" diye bağırmıştı. Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bir müzik grubu için harika bir isim olabilirdi.

Grup isimleri...

"Doobie'ye ne dersin?" dedim köpeğe bakarak.

Andrea kulaklarını okşadı. "Evet ya, tam bir 'Doobie'."

Onu sevmek için çömeldim. "Hoşuna gitti mi? Ne dersin?"

Kuyruğunu sallayarak burnumu yaladı. "Tamam o zaman, Doobie olsun."

Andrea ayağa kalktı. "Yeni işin nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İğrenç. Bugün boşalan bir daireyi kontrole gönderdiler. Bir istifçinin eviymiş. Yerden tavana kadar çöp doluydu. Tuvalet bir noktada tıkandığı için küveti kullanmışlar. Tehlikeli madde ekibini çağırmak zorunda kaldım."

Andrea dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Öğğğ..."

"Öğğğ, evet. Bir de üstüne eşek arısı sokmasın mı?" Kolumdaki yaraya baktım.

"Üzerine bir şey sürdün mü?" diye sordu.

"Yok, yanımda hiçbir şey yoktu ki. Bir şey olmaz."

Diğer odadan bir kırılma sesi geldi ve ardından küfürler duyuldu. Tezgâhtan indim. "Erkek arkadaşın alçıpanı halletti sonunda."

Kardeşime raf asmasında yardım etmeye gittim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Holly

"'Yeterince istese yapardı,' derken tam olarak bunu kastediyorlar."

Jillian kahverengi kâğıt torbayı havaya kaldırmıştı. Hikâyeyi dinledikten sonra merak ettiği için gidip arabadan getirmiştim.

Büyükannemin oturma odasının küçük ve saksılarla dolu balkonunda, güneşin altında oturuyorduk. Büyükannem biraz kestiriyordu.

Büyükannem kestiren biri değildi.

Hele ki misafir varsa gözünü bile kırpmazdı.

Bugün aile grubuna mesaj atıp vedalaşma vaktinin yaklaştığını, görmek isteyenlerin bir an önce gelmesi gerektiğini söyledim.

Jillian, "Bu adamın kim olduğunu öğrenmelisin," dedi.

"Bence yaşlı biri," dedim.

"Neden öyle düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Ne bileyim. Yaptığı şeyler yaşlı işi gibi. Yanında kompresörle geziyor."

Bilmiş bilmiş başını salladı. "Evet. O kısmı bana da 'baba' havası veriyor."

Küçük bir hoparlörden kısık sesle Doobie Brothers çalarken güneşin altında buzlu kahvelerimizi yudumluyorduk. Son zamanlarda dışarıda pek vakit geçirebildiğim söylenemezdi. Hoştu.

Hoş demişken...

"Az önce asansörde hoş bir adamla karşılaştım," dedim.

Kardeşim bir kaşını kaldırdı. "Ya? Nasıl biriydi?"

"Biraz salaş görünümlü. Sakallı. Köpeği vardı, belinde de bir alet kemeri. Aletleri kırmızıydı."

"Kırmızı alet, yeşil bayraktır. Konuştun mu peki?"

Başımı iki yana salladım. "Şu an öyle bir ruh hâlinde değilim. Hiç değilim. Ama yine de uzun zaman sonra birini beğenmek güzeldi. Cinsel dürtülerimin hâlâ içimde bir yerlerde olduğunu bilmek güzel," diye mırıldandım.

Bir süre sessizce oturup müziği dinledik. Güneş gözlüğünün ardından beni süzüyordu. "Ne kadar kaldı?"

Ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu. Gözlerim balkon korkuluklarının ötesine, pembe çiçek açmış trompet ağaçlarına kaydı. "Bir ila üç gün arası. En iyi ihtimalle."

Burnundan yavaş bir nefes verdi. "Harika bir hayat yaşadı."

Başımla onayladım. "Öyle. Ölümü de harika olacak. Etrafında onu seven insanlarla, kendi evinde, acı çekmeden."

"Umarım ben de böyle ölürüm," dedi. "Ya da sevdiğim bir şeyi yaparken."

"Ben nefret ettiğim bir şeyi yaparken ölmek isterim. Acıma son verilsin, fitness merdiveninde öleyim."

Güldü ve peçetesini buruşturup bana fırlattı.

Başını geriye atıp gözlerini kapattı. "Çok zor. Gerçekten. Bu mesleği nasıl yapabiliyorsun?"

"Yabancılarla daha kolay oluyor," dedim.

"Değildir bence. Ben bu işi yapsam mahvolurdum, senin yapın farklı."

"Yapım farklı değil. Benim de canım kuruyor."

"O lafın doğrusu 'kanım kuruyor'muş, biliyor muydun?"

Başımı yana eğdim. "Sahi mi?"

"Evet. Bunu bana kim söyledi tahmin et. Çiftçi pazarındaki evsiz adam."

"Yok artık. Dur şuna bir Google'dan bakayım." Telefonu elime alıp yazdım. "Aman Tanrım. Haklıymışsın. Yani internet de kesin bir cevap vermiyor ama 'kanı kurumak' olduğunu savunan çok insan var."

"Mantıklı. Kan kurur."

"Can da kurur," dedim.

"Eh, doğrusunu asla bilemeyeceğiz. Kuruduğu gün görürüz artık." Telefonuna baktı. "Benim gitmem gerek," dedi ve ayağa kalktı. "Yeni bir ginepig evlat edineceğim."

"Sen ve şu ginepiglerin."

"Seviyorum, ne yapayım. Günde sadece dört saat uyku yetiyor onlara."

"Bu bana tanıdığım birini hatırlattı."

Bana dil çıkardı.

Jillian gittiğinde, yine nadir görülen bir ziyaretçi durgunluğu yaşadık ancak bu sefer evdeki enerji çok farklıydı. Büyükannem uyanık değildi, benimle konuşmuyordu. İçeriye

sessizlik çökmüştü; ışıklar kapalı, perdeler örtülüydü. Ürkütücüydü. Gündüzleri burası hiç bu kadar sessiz olmazdı.

Artık daha fazla uyuyordu. Bu normaldi. Yakında hayaller görmeye başlayabilir, kendisinden önce ölmüş insanları görebilirdi. Annesini, büyükbabasını. Bir ışık ya da bir melek görebilirdi. Bir tünel.

Hepsi normaldi.

Bazı hastalar görmek istedikleri yakınları gelene kadar bekler, sonra teslim olurlardı. Çoğu insan ölmeden hemen önce toparlanır, uyanık ve dinç olduğu harika bir gün geçirirdi. Yiyecek ya da içecek bir şeyler bile isteyebilirlerdi. Herkes evine döndüğündeyse kayıp giderlerdi.

En çok bunun olmasını umuyordum. Son anlarında onu seven insanlarla çevrili olmasını diliyordum.

Küçük masaya oturup kitabımı çıkardım.

"Ne okuyorsun?" Sesinin cılızlığı beni şaşırttı.

"Öylesine bir aşk hikâyesi," dedim.

Doğrulup oturdu. "Uyuyakalmışım galiba? Saat kaç oldu?"

Kol saatime baktım. "Altıyı çeyrek geçiyor."

"Daha erkenmiş. Galiba dün bitkin düştüm."

Bence neden bitkin olduğunun farkındaydı. İkimiz de farkındaydık.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum ayağa kalkarak.

"Yok. Sessizliğin tadını çıkarıyorum. Bu hafta burası ana baba günüydü."

"Ziyaretleri kısa tutabiliriz isterden?" dedim.

"Yok yok. Öldüğümde dinlenirim nasılsa."

"Ha."

Gülümsedi. "Gel buraya. Sana bir şey vereceğim."

Kitabımı ters çevirip masaya koydum ve baş ucuna gittim.

Yeşim taşlı bileziğini bileğinden çıkardı. "Al bakalım. Bu senin artık."

Yüzüm yumuşadı. "Büyükanne, bunu alamam. Bunu sana büyükbabamın hediyesi."

"Alabilirsin. Bununla gömülmek istemiyorum. Hatta hiçbir mücevherimle gömülmek istemiyorum."

"Alyansın?" dedim.

"O da dâhil. Bazı şaşkınlar ne bulurlarsa gömüyor. Böyle değerli bir şeyi ne diye çöpe atasınız?"

"Çünkü senin. Senin yanında olmalı."

Başını iki yana salladı. "Kıymetini bilecek birinde olması daha iyi. Sen istemiyorsan sat. Bırak bir yabancıya hediye olsun. Eşya dediğin insana neşe getirmeli. Şu organlarım doksan yaşında olmasa onları da gömmeyin derdim. Bağışlayın ki başkaları yaşasın."

Hafifçe gülümsedim. Bunlar tam da ondan beklenecek sözlerdi.

Loş odaya göz gezdirdim, gün ışığı perdenin kenarlarından içeri sızıyordu.

"Keşke ne yapsaydım biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?"

"Yabancılarla yatsaydım."

Kahkaha attım.

"Ne var?" dedi. "Yalan değil. O zamanlar kadınların hâli başkaydı, şimdiki gibi doğum kontrolü yoktu. Tanrı biliyor ya, olsaydı o adamlardan bazılarının tekliflerini kabul ederdim, büyükbabandan öncekileri diyorum tabii."

"Tabii."

İç geçirdi. "Çok şanslısın, daha gençsin. Ben senin yaşındayken kadınlar jüriye bile alınmazdı. Kocanın izni olmadan maraton koşamazdın, kredi kartı alamazdın. Şimdiyse evlenmek zorunda bile değilsin." Bileziği elimden alıp bileğime taktı.

Elimi kaldırıp baktım.

"Çok yakıştı," dedi. Sonra gözlerini kapattı. "Benim biraz dinlenmem lazım. Daha sana anlatacak çok şeyim var. Belki yarın. Şimdi şu ağrı kesiciden biraz alabilirim sanırım," dedi. "Tabii vaktin varsa."

Boğazımdaki yumruyu yutup morfin getirmeye gittim.

O uykuya dalınca biraz hava almak için dışarı çıktım. Sitenin bahçesinde çok güzel bir park ve bir de bank vardı. Orada oturup kafa dinlemek istedim. Biraz çimlere dokunmak.

Önce hırka almak için arabaya uğradım. Kartın alınıp alınmadığına bakmak için lastiği kontrol ettim. Yoktu. Onun yerine kafa sallayan bir hemşire biblosu vardı.

Üzerinde açık mavi bir üniforma, boynunda bir stetoskop asılıydı. Benim gibi kahverengi saçlıydı, tesadüf olsa gerek. Yanına küçük bir not iliştirilmişti.

H, bunu görünce sana almadan edemedim, artık engin beyaz Hondalar denizinde kendi arabanı ayırt edebilirsin. Hediye kartı için teşekkürler. Yardımcı olabildiğime sevindim.

Güldüm ve elimde kartla kapıya yaslandım. Bayılmıştım buna.

Neden bilmiyorum ama bu yabancı bana koruyucu meleğimmiş gibi geliyordu. Sanki evren onu, ihtiyacım olduğunda ufak ama dev iyilikleriyle yanımda olsun diye buraya göndermişti.

İyilik böyle bir şeydi işte. Yaydığı dalgaların büyüklüğünü asla bilemezdiniz. Küçük bir fedakârlık, diğer kişinin hayatında kocaman bir fark yaratabilirdi.

Eve döndüğümde kartondan minik bir teşekkür tabelası yapıp biblonun ellerine yapıştıracak, arabamın ön paneline koyacaktım. Böylece bir dahaki sefere geçerken görecekti. Umarım görürdü.

Çünkü yakında buraya gelmek için bir nedenim kalmayacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

John

Sitenin bahçesinde Doobie'yi gezdiriyordum. Marketten yeni dönmüştük. Kalafat için yine Home Depot'ya gitmek zorunda kalmıştım. Frank evde var demişti ama bir şişe yapıştırıcıyı kastediyordu.

Bazen kardeşimle aynı anne babadan olduğumuza ve aynı evde büyüdüğümüze inanmakta zorlanıyordum.

Neyse, mağazada kasada bir sürü kafası sallanan biblo vardı. Beyaz Hondalı kadına bir tane aldım. Muhtemelen kullanmayacaktı bile. Seneye bir bağış kutusuna ya da yılbaşı çekilişine gönderilecekti ama almadan duramadım. Lastiğinin üzerine bıraktım.

Doobie'yi kurtlarını dökmesi için site içindeki küçük köpek parkına saldım. Sonra kakasını yapana kadar onu gezdirdim. Tam onu temizlemiş içeri girmek üzereydim ki arkamdan biri yaklaştı. "Köpeğinizi sevebilir miyim?"

Döndüğümde asansördeki kadınla karşılaşınca şaşırdım. Batan güneşi arkasına almış, elinde sandaletleriyle duruyordu.

Biraz abartılı gelebilir ama sanki karşımda bir peri ya da ruh duruyormuş gibi hissettim. Çiçekler açıyor, kelebekler uçuşuyor ve aralarından aniden bu güzel ve etkileyici kadın beliriveriyordu.

"Tabii," dedim çok uzun bakmamaya çalışarak. "Biraz tutacağım ki eteğinizi kirletmesin. Kusura bakmayın insanların üstüne atlamamayı yeni yeni öğreniyor."

"Sorun değil," dedi çömelerek. "Kirlenirsem kirlenirim. Bugün umurumda bile değil."

Yine de boynu fazla hırpalanmasın diye parmağımı tasmasına geçirdim. Doobie kıpırdandı ve inledi, kadın çenesinin altını kaşıdı. "Adı ne?"

"Doobie."

Bana bakıp gülümsedi. "Güzel isim. Bu güzel çocuğa güzel bir isim."

Bir dakika kadar Doobie'yle oynamasını izledim. Bileğinde yeşim taşından bir bilezik vardı.

Boğazımı temizledim. "Sizi daha önce burada hiç görmemiştim."

Benimle konuşurken köpeğe bakmayı sürdürdü. "Ben burada oturmuyorum. Bir yakınımı ziyarete geldim."

"Ha, ben de."

"Bunun cinsi ne?" diye sordu.

"Sanırım labrador melezi. Tam bilmiyorum. Sahipsiz kalmıştı, ben sahiplendim."

Bana döndü. "Kız kardeşim birkaç hayvan barınağında gönüllü çalışıyor. Hangisinden sahiplendiniz?"

"Yok, yani ben buldum. Boş bir dairede terk edilmişti."

"Aman Tanrım." Acıyarak baktı ona. "Bırakmaya da gönlünüz el vermedi mi?"

"Evet. Kaderi sorgulamak da bana düşmez."

Güldü. Sonra kolumu fark etti. "Kolunuza ne oldu?"

Dirseğimi bükerek yaraya baktım. "İş kazası. Eşek arısı kovanını indirirken bir tanesi beni soktu."

"Off."

"Yaşlı başlı teyzeleri sokmasındansa beni soksun."

Gülümsedi. Sonra ağırlığını topuklarına verip çantasını karıştırdı. "Bunu sürün. Reçeteli kortizon kremi."

Doobie biraz sakinlediği için tasmasını bıraktım ve bırakır bırakmaz kadına karnını sevdirmek için sırtüstü yuvarlandı.

Kadın ona sevgi dolu gözlerle baktı. "Çok tatlı," dedi.

Yaramın üzerine bezelye kadar krem sıktım. "Sizin evcil hayvanınız var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yalnız yaşayınca zor oluyor."

"Ben de yalnız yaşıyorum. Ama çalıştığım yerde kaldığım için onu sık sık kontrol edebiliyorum." Kremi ona geri uzattım.

"Sizde kalsın. Yine teyzeleri kurtarmanız gerekirse lazım olur."

"Ah. Teşekkürler." Kremi cebime attım.

"Epey şişmiş," dedi.

Ceviz büyüklüğündeki yaranın üzerine parmağımı bastırdım. "Acıyor da. Canımı kuruttu."

"Doğrusu kanmış," dedi. "Biliyor muydunuz? Ben de bugün öğrendim

"Öyle miymiş? Mantıklı aslında. Bir oyuncuya 'Bacağını kır' dediğinde de gidip birinin bacağını kırmasını değil de seçmelerde bol şans anlamında şeytanın bacağını kır demek istiyormuş."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Gülümsedim. "Bilmem. Araştırmanızı öneririm."

Esprimi komik bulmuşa benziyordu.

"Dizilerin ilk bölümüne pilot denmesinin sebebinin reytinglerinin uçmasını ummaları olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu.

"Gerçekten mi?" dedim ifadesiz bir suratla.

"Gerçekten. Ama ben de kesinlikle araştırmanızı öneririm."

Güldüm. Benim gülmem onu da güldürdü. Böyle küçük bir an paylaştık ve kısa bir anlığına göz göze kaldık. Sonra bakışlarını kaçırıp ayağa kalktı. "Köpeğinizi sevmeme izin verdiğiniz için teşekkürler. Zor bir gün geçirdim. Buna ihtiyacım vardı." Sandaletlerini giydi.

"Tabii."

Bir an öylece durdu. "İyi geceler." Sonra dönüp binaya doğru yürümeye başladı.

Bir keresinde birinden hoşlanıp hoşlanmadığımıza sadece birkaç dakika içinde karar verdiğimizi duymuştum. İlk izlenimimizin genellikle doğru olduğunu. Ondan hoşlanmıştım. İçimde onu durdurup adını sormak, numarasını istemek, kahve içmeye davet etmek için yoğun bir istek uyandı. Az kalsın yapacaktım. Ramak kalmıştı.

Sonra nasıl göründüğümü fark ettim.

İş kıyafetlerimleydim. Kot pantolonumda boya lekeleri vardı, çelik burunlu ayakkabılarım aşınmıştı. Sakalım uzamıştı ve saçlarımı kestirmenin zamanı gelmişti.

Brenda'dan ayrıldığımdan beri dış görünüşüme hiç önem vermemiştim. Ne anlamı vardı ki? Kimi etkileyecektim? Kimseyle çıkmıyordum, birini aramıyordum bile. Ama birdenbire nasıl göründüğümü önemser olmuştum. Hem de çok.

Onu durdurmamı engelleyecek kadar.

Bu yüzden peşinden gitmedim. Kapının arkasından kapanışını izledim. Şansımı kaybetmiştim.

Frank'in evine dönerken yol boyunca içim içimi yedi.

Vardığımda Andrea hâlâ tezgâhta oturuyordu.

Andrea kuafördü. Frank'in saçını o kesmişti ve sonuç gayet iyi olmuştu.

"En yakın çalışma günün ne zaman?" diye sordum ona. "Saçımı kestireyim diyorum."

"Oleeeey!"

Hata yaptığımı hemen anladım. Fazla heyecanlanmıştı.

"Aylardır şu kafana bir el atmak istiyordum!" Yerinde zıpladı. "Öncesiyle sonrası arasındaki değişim efsane olacak."

"Sadece saçımı kestirmek istiyorum, Andrea, abartmayalım."

"Abartacağız. Kaşlara, sakala, cilt bakımına gireceğiz. Seni mağara adamı döneminden çıkaracağım. Frank, nihayet izin verdi!"

"Mağara adamı döneminden çıkarmak mı?" diye seslendi kardeşim diğer odadan.

Gözlerimi devirdim. "Siz bunu daha önce konuştunuz mu?"

Andrea kocaman gözlerle kafa salladı. "Kesinlikle. Birçok kez."

"Vay be. Siz ikiniz kafayı bana takmışsınız."

"John, mesele şu ki" Ellerini kavuşturdu. "Sen fazla özverili bir insansın. Kendin için bir şey yapana kadar başkaları için on şey yapıyorsun. Brenda olayı da seni bu yüzden o kadar etkiledi bence. 'Vay be, ne harika adam bulmuşum' demek yerine senin bu yönünden faydalandı ve sana kazık attı. O gidince sevecek kimsen kalmadı, kendini nasıl seveceğini de bilmiyordun."

Ona hayretle baktım. Beklenmedik derecede isabetli konuşuyordu.

"Özbakımı hak ediyorsun," diye devam etti. "İyi hissetmeyi, iyi görünmeyi ve ara sıra değişiklik olsun diye başkalarının senin için bir şey yapmasına izin vermeyi hak ediyorsun. Sadece izin ver bana."

Bakışları ciddiydi.

Derin bir nefes aldım. "Tamam."

Oturduğu yerde kısa bir dans etti.

Ertesi gün tepeden tırnağa *Pretty Woman*'landım.

Senelerdir bu kadar iyi görünmüş müydüm? Kesinlikle hayır. Bu uğurda saygınlığımı feda etmiş miydim? Kesinlikle evet.

Kuaför salonun sosyal medya hesabı için bir "öncesi-sonrası" videosu çekmekte ısrar etti. Benden hiç ücret almadığı için tamam demek zorunda hissettim kendimi.

Yapılan tüm yorumlar kinayeli iltifat gibiydi.

İçkiyi bırakan alkoliklerin öncesi-sonrası videoları gibi

Evsiz miydi yoksa normal bir adam mı? Ne yalan söyleyeyim yakışıklıymış.

Niye Encino Man gibi geziyormuş ki? Bir Brendan Fraser havası var. 😮

Daha fazla okumayacaktım. Değişimim ağızları açık bırakmıştı, o kadarını bilmem yeterliydi. Artık o gizemli kadını bir daha görürsem yanına gidip konuşacak özgüvenim olacaktı.

Görürsem.

Ondan önce düşünmem gereken çok şey vardı. Andrea haklıydı. Sahiden de hep kendimden önce başkalarını düşünüyordum. Oldum olası böyleydim.

Belki de kendimle ilgilenmeyi öğrenmenin zamanı gelmişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Holly

Sonraki iki gün akrabalar geldi gitti. Büyükannem uyudu uyandı. Artık morfine hiç ara vermiyordu. Artık nöbetteydik. Artık etrafında şen şakrak gülüşüp şakalaşmıyorduk. Uyuyabilsin diye fısıltıyla veya kısık sesle konuşuyorduk.

Bugün bütün aile fertleri gelmişti. Uykusundan hiç uyanmasa da gelip eline dokunmuş, onunla konuşmuştu.

Sona bir kez toparlanır diye umutlanmıştım ama toparlanmayacak gibiydi.

Akşam yedi gibi Jillian, Lucy ve annem yakınlardaki bir restorana yemeğe gittiler. Ben kaldım. Artık eve dönmüyordum. Gece hemşiresi çağırmıyorduk. Annemle ben büyükannemin baş ucunda uyuyorduk, artık çok az vakti kalmıştı.

Herkes çıktıktan sonra yatağının korkuluklarını indirip hayati değerlerini kontrol ettim. Kan basıncı düşüktü.

Elleri ve ayakları soğuktu çünkü kan dolaşımı iflas eden organlara hizmet ediyordu.

Saçlarını alnından geriye doğru taradım, dudaklarına Jillian'ın dudak kreminden sürdüm. En sevdiği mumu yaktım. Sonra elini tutup yanağıma bastırdım ve gözlerimi kapattım.

Onu çok özleyecektim.

Hazır değildim.

Benim işim başkalarının hazır olmasına yardım etmekti ama kendime gelince beceremiyordum.

Kendim için hiçbir şey yapamıyormuşum gibi hissettim. Ne eşyalarımı yerleştirebiliyor ne de karşılaştığım hoş bir adama adını sorabiliyordum. Lastiklerime hava basmaktan bile acizdim.

Hayatımın yeniden hız kazanacağını biliyordum ama bu, onunki bitene kadar olmayacaktı. O gün geldiğinde de onunki bittiği ve hayatıma devam etmekten başka seçeneğim olmadığı için hız kazanmış olacaktım.

"Sana ilk kocamdan hiç bahsetmedim," dedi cılız bir ses.

Gözlerim anında açıldı. Büyükannem uyanıktı. Ona gülümsedim. "Selam."

"Merhaba, benim tatlı Holly'm."

Adımı duyunca boğazım düğümlendi. Çünkü geçen sefer adımı söylediğinde bunu son duyuşum olduğunu sanmıştım.

"Gittim sandın, ha?" diye takıldı bitkince.

Biraz güldüm. "Henüz değil."

"Anlatmadan gidemezdim."

"Ne anlatacaksın?"

"Chip'le ilgili," dedi. "Hâlâ aklımda. Otur. Fazla zamanımız yok."

Burnumu çekip battaniyesine oturdum ve elini tuttum. "Ne anlatacaksın, büyükanne? Dinliyorum."

"Sana söylemek üzere olduğum şeyi daha önce hiç kimseye söylemedim."

"Tamam. Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Kimseye söylemem."

"Kime söylersen söyle," dedi. "Umursayacak herkes çoktan öldü. Tutuklanana kadar ölmüş olurum, Lucy de asla itiraf etmez."

Kaşlarımı çattım. "Neyi itiraf et–"

"Onu ben öldürdüm."

İrkilerek ona baktım. "Ne?"

"Öldürdüm," dedi duygusuzca. "Chip pisliğin, ayyaşın tekiydi. Beni döverdi. Bir gün yine bana saldırdığında sonumun geldiğini anladım. O dayaktan sağ çıkamayacaktım. Ben de aldım döküm tavayı, kafasına indirdim."

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Lucy'yle ikimiz cesedi uzun kasa arabamın arka koltuğuna taşıdık. Nehre götürüp suya attık. Ertesi gün şerifi aradım. *Kocam içmeye gitti ama hâlâ eve dönmedi*, dedim. Birkaç hafta sonra bulundu. Kaza dediler. Muhtemelen köprüden falan düştü diye düşündüler."

Şoktaydım. "Büyükanne..." dedim nefesim kesilerek.

"Birine anlatmak iyi geldi," dedi gözlerini kapatarak.

Dudaklarımı yaladım. "Sorun değil," dedim. "Dök içini."

Gözlerini yeniden açtı. "İçime dert olduğu falan yok. Yine olsa yine yaparım. Öldürecekti beni. Benim sana

bu hikâyeyi anlatmamın sebebi şunu hatırlatmak: kendi kaderimizi kendimiz çizmeliyiz. Sonrasında bir daha asla hak ettiğimden azına razı olmadım. Hiçbir kırmızı bayrağı görmezden gelmedim, kötü davranışları mazur görmedim. İsteklerimi dile getirdim, sevdiklerimi korudum, ihtiyaçlarımı talep ettim, güzel bir hayat yaşadım. Çük giyotinini hak eden, zayıf bir herife boyun eğip ölümü beklememem sayesinde yetmiş yıl daha yaşadım." Uzun uzun bana bakarak gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Kendi mutsuzluğunun sorumluluğunu al, Holly. Hayatını sevmiyorsan, değiştir."

Sözcükler kalan gücünü alıp götürmüştü sanki. Yastığına yaslandı, gözlerini yumdu. Sonra ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı.

Yüreğim ağzıma geldi. "Büyükanne?" Onu hafifçe dürttüm. "Büyükanne, uyan," dedim panikleyerek. "Lütfen. Son sözlerinde 'çük giyotini' demiş olmanı istemiyorum."

Kendi kendine hafifçe kıkırdayınca rahat bir nefes aldım.

"Cennette seni o kadar çok insan bekleyecek ki güzel kızım," diye fısıldadı. "En başta ben olacağım."

Gözlerim doldu. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Karşılık vermedi. Söyleyeceği her şeyi söylemişti.

Ertesi sabah etrafı tüm sevdikleriyle sarılıyken hayata veda etti.

ONUNCU BÖLÜM

John

Site bahçesinde yeşim bilezikli kadınla tanışmamdan iki gün sonra Frank'e gittiğimde, beyaz Honda'nın ön panelinde hemşire biblosunu gördüm. Camdan görünecek şekilde bir teşekkür tabelası tutuyordu. Sağ arka lastiğin üzerine bir sukulent bırakılmıştı, yanında da bir kart.

Dünyanın En Kötü Ekürisi'ne,

Son birkaç gündür gösterdiğiniz nezaket için teşekkür ederim. Buna ne kadar ihtiyacım vardı bilemezsiniz. Dilerim yastığınızın iki yüzünün de serinliği daim olur, telefonunuz hiç şarjsız kalmaz ve kardeşiniz kendi Sevgililer Günü kartlarını (ve seks kuponlarını) kendisi iletir.

Size yakın zamanda bana hediye edilen önemli bir dersle veda etmek istiyorum. Benim bunu duymaya çok ihtiyacım vardı. Belki sizin de vardır.

'Kendi mutsuzluğunun sorumluluğunu üstlen. Hayatını sevmiyorsan, değiştir.'

Umarım siz hayatınızı seviyorsunuzdur. Ama sevmiyorsanız...

-H

Okumayı bitirdiğimde kendi kendime kıkırdadım. Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Ve o arabayı bir daha hiç görmedim.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Holly

Jillian'la cenazede başlarımızı eğmiş, büyükannemin tabutuna bakıyorduk.

Onu kaybedeli bir hafta olmuştu.

Huzurlu görünüyordu. Elleri özenle kucağında kavuşturulmuştu ve en sevdiği renk olan mor bir kıyafet giymişti.

Son yedi gün benim için bir karışık duygular seliydi. Büyükannemin itirafını kime söyleyeceğimi ya da birine söylemem gerekip gerekmediğini düşünüp durdum. Sonunda annemin, annesini bu şekilde hatırlamasına gerek olmadığı sonucuna vardım. Sormak isteyeceği çok fazla soru olacaktı ve bunlar için Lucy'ye gidecekti. Büyük teyzemi o duruma sokmak istemedim. Ama bu konuda biriyle konuşmam gerekiyordu, Jillian kimseye anlatmazdı, ona söyledim.

"Büyükannem birini öldürmüş yani," dedi ifadesiz bir suratla.

"İnan bana o an lafın oraya varacağını asla kestiremezdim," diye fısıldadım.

"Halüsinasyon görmediğine emin misin?" diye sordu sessizce. "Son anlarında olurmuş ya?"

"Doğru, olur ama hayır, aklı başındaydı. Google'da araştırma yaptım. Sana söylemeden önce doğrulamak istedim. Gerçekten de öyle bir adam varmış. Ölüm belgesini, evlilik cüzdanını ve boğulmasıyla ilgili gazete haberini buldum. O öldürdü, eminim," diye fısıldadım. "Lucy de cesetten kurtulmasına yardım etti."

Kız kardeşim sadece ağzını oynatarak, "Vay be" dedi.

"Bir yandan da aşırı patroniçe bir hareket," dedi.

"Bence de."

"Kraliçem benim. Lucy teyze de öyle!"

Dönüp ona baktık. Ziyaretçi defterinin yanında durmuş, buruşuk bir mendille burnunu siliyordu. Siyahlar giymiş Noel Anne'ye benziyordu.

"Noel'de bana İncil ayetlerinden kanaviçe yapıyor." Jillian başını iki yana salladı. "Ceset sakladı ha?"

Yeniden tabutunda yatan büyükanneme döndük.

"O zamanlar şartlar başkaydı tabii," dedim sessizce. "Aile içi şiddet mağdurlarının başvurabileceği fazla yer yoktu. Kocan sana istediğini yapabilirdi. 1993'e kadar evlilik içi tecavüz yasadışı bile değildi. Bazen bazı şeyleri kendin halletmek zorunda kalıyordun herhâlde."

"Herhâlde." Yüzünü buruşturdu. "Chip adında bir adamı öldürmek zorunda kaldığını düşünsene," diye fısıldadı. "Beni çileden çıkarırdı. Hem aptalca bir ismin olacak hem de pislik olacaksın, öyle mi? Birini seç bari."

Burnumdan güldüm. "Jeb'in de ismi aptalcaydı."

"Ve de pisliğin tekiydi," diye fısıldadı. "Senin için gerekirse bir adamın cesedini nehre atarım. Canlıyken de atarım."

"Ben de senin için." Ona baktım. "Sence büyükbabam gerçekten bilmiyor muydu? Böyle bir şeyden sonra büyükannemin en azından bir 'Seni öldürebilirim' aurası olmuştur, değil mi? 'Önceden yaptım, yine yaparım' gibi?"

"Ömrü o kadar uzun olduğuna göre iyi adammış," dedi.

Tükürüğüm boğazıma kaçtı. Jillian buna gülmeye başlayınca ikimiz beraber kahkahalara boğulduk. Annem odanın öbür ucundan bize "Şaka mısınız siz?" der gibi bakınca birbirimize yaslanıp kıkırtılarımızı bastırmaya çalıştık. Kıkırdamalar bir süre sonra gözyaşlarına dönüştü.

Aklım yerinde değildi sanki. Kederden sarhoş olmuştum.

Ama bir yandan da her nasılsa iyiydim.

İyi olacaktım.

Kendi mutsuzluğumun sorumluluğunu üstlenmeye hazırdım.

Biraz tatil yapacaktım. Son birkaç aydır yaşadıklarımı sindirecek, yeni bir hobi bulacak, biraz spor yapacak, yeniden hayata karışacaktım. Büyükannemi gururlandıracaktım. Muhtemelen kimseyi öldürmeyecektim ama kesinlikle bir daha asla hak ettiğimden azına razı olmayacaktım.

"Onu özleyeceğim," dedim gözyaşlarımı silerken.

"Ben de. Ne muhteşem bir final ama. Bravo."

"Bilse çok hoşuna giderdi," dedim.

"Bilerek yaptı ki zaten. Cesedinin başında dururken tam olarak bunları konuşmamızı istedi. Kadın tam bir efsane." Burnunu çekti. "Yine de çok zor."

"Zor," dedim. "Kan kurutacak kadar."

ON İKİNCİ BÖLÜM

John

Frank'e her geldiğimde Doobie'yi bahçede gezdiriyor, yeşim bilezikli kadını arıyordum. İşim yokken bile geldim. Bir ay boyunca onu hiç göremeyince sonunda pes ettim. Artık şansımı kaçırdığımı kabul etmem gerekiyordu. Ama bir dahaki sefere, başka biriyle karşılaştığımda şansımı kaçırmayacaktım. Mağara adamı dönemimden çıkmıştım ve kendi mutsuzluğumun sorumluluğunu üstlenmiştim.

Evimi baştan aşağı yeniledim, gayet güzel görünüyordu artık. Birkaç eski mobilya alıp onardım; verandama bir sürü saksı koydum, aralarına H'den aldığım sukulenti de ekledim. Duvarları boyadım. Hatta birkaç tablo bile aldım. Saçımı düzenli aralıklarla kestirmeye devam ettim. Sakalımı kesmedim –hoşuma gidiyordu– ama her gün kırptım.

İşim de biraz kolaylaştı. Biriken işleri bitirmek üzereydim. Bina sakinleri bana alışmıştı, artık dostça selam

veriyorlardı. Bazı ihtiyarlarla birbirimize ilk adlarımızla hitap ediyorduk. Birinin ara sıra onları kontrol etmesine ihtiyaçları vardı, ben de bunu yapmaktan mutluluk duyuyordum. Doobie'nin ziyaretlerinden de hoşlanıyorlardı. Kendimi bir topluluğa ait hissediyordum. Yaşama amacım vardı.

H'den gelen son notu buzdolabıma asmıştım. Benim kontrolümde olan şeyleri kontrol etmem gerektiğinin bir hatırlatıcısıydı.

Hâlâ zaman zaman yeşim bilezikli kadını düşünüyordum. O gün bahçede nasıl sihirli bir biçimde belirdiğini, sonra nasıl da ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu.

Söylemesi tuhaf ama hayatımın geri kalanında sık sık onu düşünecekmişim gibi hissediyordum. Bundan sonra hayatımın yegâne "Ya olsaydı"sı olacaktı sanki.

Koca bir ömre tek bir "Ya olsaydı" çok değil gibiydi.

Ama yine de.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Holly

"Bu akşam Home Depot'ya gidip koridorlarda kafam çok karışıkmış, hiçbir şeyden anlamıyormuşum dibi dolaşacağım," dedim telefonda Jillian'a. "Boya almam lazım. Mutfağı boyayacağım. Gelip renk seçmeme yardım etmek ister misin?"

"İstemem mi?"

Geçen hafta doğum günümde hediye ettiği Ölüm Tanrıçası tişörtünü giymiş bulaşık yıkıyordum. Arkada Doobie Brothers çalıyordu ve pencere kenarındaki bitkilerimin yanında duran hemşire biblomun kafası sallanıyordu. Ellerinde hâlâ küçük teşekkür tabelası vardı.

Onu arabadan daireme getirmiştim. Bu aralar çalışmadığım için fazla araba da sürmüyordum ama biblomu görmek istiyordum. Beni mutlu ediyordu.

"Sana eşlik ederim," dedi Jillian. "Ama bil diye söylüyorum, alet çantası taşıyan seksi erkeklere sadece bakacağım, alıcı değilim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Nedenmiş o?"

Sessizlik.

Nefesim kesildi. "Kim?"

"Ginepiglerimden birini sahiplenen bir adam. Daha çok yeni."

"Aman Tanrım. Şampuanına baktın mı, dördü bir arada mı?"

"Öyle olsa bile görmezden gelirdim."

Musluğu kapattım. "Ooooooo." Sırtımı tezgâha yasladım. "Çıtayı alçaltmışsın."

"Erkeklerin ginepiglere sarılırken ne kadar çekici göründüğünü biliyor musun sen?"

Güldüm.

"Sahalara dönmeye gerçekten hazır mısın?" diye sordu. "Kırmızı alet edevat zamanı geldi mi?"

"Geldi galiba," dedim ellerimi havluyla kurularken. "Büyükannem de bunu isterdi. Evde kös kös otururken aşk beni nasıl bulsun?"

Kapı çaldı.

"Kapatıyorum şimdi. Bakım görevlisi geldi. Altıda mı buluşuyoruz?"

"Altı olur."

"Aramayı Sonlandır" düğmesine bastım, kablosuz kulaklıklarımı çıkardım ve kapıyı açmaya gittim.

Gelen adamın üzerinde gri bir tişört, kot pantolon ve alet kemeri vardı –aletler kırmızıydı.

"Bakım servisinden geliyorum, kapı için mi aramıştınız?" dedi başını telefonundan kaldırmadan.

"Evet, hoş geldiniz, buyurun."

Başını kaldırdı ve donup kaldı. Ben de öylece kalakaldım.

Yüzü bir yerlerden tanıdık geliyordu. Onu nereden tanıyordum?

"Ben... Sizi tanıyorum," dedi.

"Galiba ben de sizi tanıyorum."

"Rose Roof sitesinin bahçesinde tanışmıştık. Birkaç ay önce," dedi. "Yanımda köpeğim vardı."

Sırıttım. "Doobie. Hatırladım."

Vay canına. O zaman da gözüme iyi görünmüştü ama şimdi harika görünüyordu. Saçlarını kestirmiş, sakalını düzeltmişti.

Bana hayalet görmüş gibi bakıyordu.

"Burada mı çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Burada yaşıyorum. Evet, bakım görevlisiyim."

Gülümsedim. "Eşek arısı burada mı sokmuştu?"

Başıyla geldiği yönü gösterdi. "Otoparkın orada."

"Demek o kovanı indiren kişi sizdiniz. Kahramanımız."

Kıkırdadı, bana hâlâ kocaman gözlerle bakıyordu.

İnanamıyordum.

O günden sonra sık sık aklımdan geçmişti. Aramızda oluşan o küçük bağı bir türlü koparamamıştım ama onu bir daha göreceğim milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Boğazını temizledi. "Kapınız bozulmuş anladığım kadarıyla?"

"Oturma odasındaki sürgülü cam kapı," dedim başparmağımla omzumun üzerinden işaret ederek. "Sıkışıyor."

"Tamam. Bir bakalım."

Kenara çekilip içeri buyur ettim. Balkona giderken arkasından onu izledim.

Odayı dolduruyordu, hem de en iyi şekilde. Uzun boyluydu, heybetliydi ama dostane bir yumuşaklığı vardı.

Namını duymuştum. Binadaki yaşlı kiracıları kontrole gidiyordu, bana da yan komşum bahsetmişti.

Aniden elimi kolumu nereye koyacağımı unutuverdim. Hevesle geldiğim bir ilk randevudaydım sanki, öyle gergindim.

Saçımı kulağımın arkasına aldım. "Uzun zamandır burada mısınız?" diye sordum.

Bana kısa bir bakış attı. "Çok olmadı. Siz?"

"Aralık ayından beri."

Kapıyı ileri geri kaydırmaya başladı. Benim için güzel bir pazu gösterisi oluyordu.

"Sizi hiç görmüyorum," dedim, o bana bakmazken manzaranın tadını çıkararak.

"Sitenin diğer tarafındayım."

"Burada yaşamayı seviyor musunuz?"

"Fena değil. Ama bu iş can kurutucu."

Aramızdaki küçük şakayı hatırlayarak güldüm, o da bana gülümsedi. O garip gerginlik böylece kırılmış oldu.

"Görmeyeli nasılsınız?" diye sordu, raya bakmak için çömelirken. "Son görüşmemizde zor bir gün geçirmiştiniz."

Ellerimi arka ceplerime soktum. "İyiyim. Çok iyiyim hatta. Hayatımda bazı değişiklikler yapıyorum. Kendi mutsuzluğumun sorumluluğunu üstleniyorum."

Duraksadı. "Ben de aynı şeyi yapıyorum. Daha önce kimsenin bu ifadeyi kullandığını duymamıştım," dedi bana garip garip bakarak.

"Hangi ifadeyi?"

"Mutsuzluğunun sorumluluğunu alma meselesi."

"Ha, evet, bunu düstur edindim artık."

Beni dikkatli gözlerle süzüyordu. "Ben de öyle."

Konuşmaya tuhaf bir sessizlik çöktü.

"Kapının durumu..." dedim.

Zihni uzaklardan odaya geri döndü sanki. "Rayların değişmesi lazım. Bu akşam halledeyim; sizi düzgün kapanmayan bir kapıyla baş başa bırakmak istemem. Home Depot'ya gidip gelmem lazım."

"Ben de Home Depot'ya gidecektim." Sonra durdum. "Birlikte gidelim diye demedim," diye ekledim hemen. "Sadece beni orada görürseniz sizi takip etmediğimi bilin istedim."

"Ne için gideceksiniz?"

Başımla mutfağı gösterdim. "Boya bakacaktım."

Lavabo civarına göz gezdirirken bir şeye takıldı. "O bibloyu nereden aldınız?" Bana döndü.

"Hediye."

Sessizlik.

"Hemşire misiniz?" diye sordu.

"Evet. Bakıcı hemşireyim."

Duraksadı. "Arabanız beyaz bir Honda mı?"

"Evet..."

Yüzünde farklı bir ifade belirdi. "Ben hediye ettim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Ayrıca lastiğinize hava bastım ve ön camınıza yanlışlıkla bir Sevgililer Günü kartı koydum."

Nutkum tutulmuştu.

"O siz miydiniz?" dedim hayretle.

"Bendim. John. Dünyanın en kötü ekürisi... Siz H misiniz?"

"Holly," dedim kalbim küt küt atarken.

Gözlerimiz buluştu. Tıpkı o gün bahçede buluştuğu gibi. Ama artık öyle farklı bir noktadaydım ki gözlerimi kaçırmadım.

Nefes alamıyordum sanki. Gerçek olamayacak kadar güzel bir durumdu. Koruyucu meleğim.

Dudaklarını yaladı. "Ben normalde böyle şeyler yapmam. Kiracılara asılmama konusunda son derece katı kurallarım vardır. Ağzımın payını vermek istersen de çekinme ama bir ara dışarı çıkmak ister misin? Yani, bir kahve içeriz? Ya da akşam yemeği? Home Depot'ya beraber gidebiliriz. İkimizin de gitmesi gerekiyor zaten, her ne arıyorsan bulmana yardımcı olurum."

Gülmeden edemedim.

"Evet," dedim. "Beni kesinlikle dışarı çıkarabilirsin. Ve sanırım aradığım şeyi zaten buldum."

Teşekkürler

Bu derlemeyi hayata geçirmek için canla başla çalışan Amazon ekibine kocaman bir alkış. Maria Gomez, beni böyle bir projeye katılmaya davet ettiğin için çok teşekkür ederim. Rüya gibi bir ekip kurmuşsun! Sally Thorne, Jasmine Guillory, Sariah Wilson, Ashley Poston ve Christina Lauren'la aynı övgüleri paylaştığıma inanamıyorum.

Stacey Graham'la hele, bir yılda iki kere!